TẠP CHÍ NGHIÊN CỨU
PHẬT HỌC
CƠ QUAN NGÔN LUẬN CỦA TRUNG ƯƠNG GIÁO HỘI PHẬT GIÁO VIỆT NAM
ISSN: 2734-9195

Dưới bóng từ bi

ISSN: 2734-9195 10:05 27/05/2026

Chiều nay, khi nhìn những tia nắng cuối ngày tan dần vào bóng tối, tôi chợt hiểu rằng tình thương thực sự vốn dĩ rất lặng lẽ. Nó không cần lời thề thốt, không cần sự phô trương.

Rồi có một ngày tâm thế ta bỗng chùng xuống giữa dòng đời vạn biến, ta chợt nhận ra mình giống như những đứa trẻ mải mê xây lâu đài cát bên bờ sóng. Khi nắng đẹp và thủy triều chưa lên, ta tự hào về sự khéo léo của đôi bàn tay, tự đắc về cái tôi đang ngự trị trên đỉnh tháp cát phù du. Thế nhưng, bản chất của cuộc đời vốn chẳng phải một mặt hồ tĩnh lặng.

Đa phần chúng ta chỉ biết tìm đến đức tin khi đôi chân đã rệu rã và những toan tính cá nhân rơi vào ngõ cụt. Lúc còn thuận buồm xuôi gió, phúc báo dồi dào thường che mắt con người, khiến ta lầm tưởng rằng tài năng và sự thông tuệ của mình là vĩnh cửu.

Ta tự mãn trong sự thành đạt mà quên mất rằng, đằng sau mỗi bước đi hanh thông luôn có một mạch ngầm **nhân quả** âm thầm sắp đặt. Chỉ đến khi nghịch cảnh ập tới, khi sự tự cao bị vỡ vụn dưới sức nặng của nghiệp báo, con người mới bắt đầu học được bài học đầu tiên và quý giá nhất của kiếp nhân sinh - lòng khiêm hạ.

Thật lạ lùng, đôi khi chính sự bế tắc lại là một ân huệ. Nó như một nhát dao sắc lẹm cắt phăng đi khối u nhọt của lòng kiêu ngạo, bắt ta phải quỳ xuống trong sự thành tâm. Những bậc giác ngộ nhìn chúng ta không phải bằng sự thương hại trước nỗi đau thể xác, mà bằng sự từ tâm chờ đợi một tâm hồn biết hối lỗi.

Địa ngục hay khổ đau, xét cho cùng, chẳng phải là hình phạt từ một đấng tối cao nào, mà là một cơ chế tự nhiên để thanh lọc những trái tim đã quá đỗi chai sạn và ương ngạnh.

Trong vũ trụ bao la với hàng tỷ thiên hà, sự tồn tại của một cá nhân nhỏ bé như hạt bụi giữa hư không. Thế nhưng, có một thứ tình thương còn rộng lớn hơn cả không gian ấy - tình thương của Phật.

Đó không phải là một tình cảm ủy mị, cũng không phải là sự ban phát theo kiểu xin cho của thế tục. Tình thương ấy giống như những làn sóng điện từ phủ trùm khắp pháp giới, luôn hiện hữu, luôn tràn trề, nhưng chỉ những ai biết "bật công tắc" của lòng trắc ẩn mới có thể chạm tới. Cái máy thu sóng ấy chính là Bồ Đề Tâm. Khi ta bắt đầu biết rung động trước nỗi đau của vạn hữu, khi ta bắt đầu khao khát tìm về ánh sáng của sự tỉnh thức, thì cũng là lúc ta bắt đầu nhận được nguồn năng lượng nhiệm màu.

Sự che chở của Phật không phải là biến con đường ta đi thành thảm hoa hồng. Ngược lại, đôi khi bài học cuộc đời đẩy ta vào những khúc quanh khắc nghiệt nhất, để ta gặp những kẻ gian dối nhất, chỉ để rèn giũa cho ta một ý chí sắt đá và một trái tim không biết oán hờn. Được "Thương" theo cách của bậc giác ngộ, đôi khi nghĩa là phải gánh vác nhiều hơn, nhẫn nhục nhiều hơn và hy sinh nhiều hơn. Để giữ được mạch ngầm ánh sáng ấy chảy mãi trong tâm thức, con người cần học cách sống như một kẻ vô danh. Giấu kín những công đức mình làm, hạ thấp cái tôi xuống dưới chân mọi người và luôn tỉnh giác trong từng hơi thở thiền định.

Đỉnh cao của tình thương chính là sự Vô ngã. Khi ta không còn thấy "mình" là trung tâm, khi ta nhận ra thân xác và tâm trí này chỉ là những hạt cát tạm bợ trong dòng thác thời gian, thì mọi sự vinh nhục, được mất của thế gian bỗng trở nên nhẹ bẫng.

Chúng ta nhận tình thương từ cõi vô hình để rồi phải hồi đáp lại cuộc đời bằng những hành động hữu hình. Nhưng lòng tốt ấy không được phép mù quáng. Cho đi một bữa cơm là thiện, nhưng khơi dậy trong lòng người khác khát khao sống lương thiện và hiểu rõ nhân quả mới là đại thiện.

Chiều nay, khi nhìn những tia nắng cuối ngày tan dần vào bóng tối, tôi chợt hiểu rằng tình thương thực sự vốn dĩ rất lặng lẽ. Nó không cần lời thề thốt, không cần sự phô trương. Nó chỉ đơn giản là một sự thấu hiểu sâu sắc, rằng chúng ta đều đang dìu nhau đi qua cõi tạm. Và dưới bóng từ bi, không ai bị bỏ lại phía sau, chỉ có những trái tim có đủ dũng cảm để mở ra và đón nhận ánh sáng hay không mà thôi.

Tác giả: **Ngạn Yên**